

РЕШЕНИЕ

№ 161

гр. София, 11.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 15.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **9575** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Г. Й., [дата на раждане] в Република Турция, гражданин на Република Турция, чрез адвокат С. К. – АК-К., със съдебен адрес и адрес за призоваване: [населено място], обл. Б., [улица], срещу Отказ на виза № ANK21002709V, издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в А. на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ, с който е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване /Виза вид „Д“/.

В жалбата са наведени доводи за неспазване на установената в закона форма, нарушение на материалноправните разпоредби и допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят не претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Подробни съображения в тази насока за изложени в депозираната жалба.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява, не изпраща представител. Не се претендират разноски.

Ответникът – Консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в А.,

редовно уведомен се представлява от главен юрисконсулт В., която моли съда да потвърди издадения отказ като правилен и законосъобразен, а жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява, че на 08.06.2021 г., жалбоподателят е подал в Посолството на Република България в [населено място], Заявление с вх. № 21002709 за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване). Попълнил е т. 29 от формуляра „ основна цел на пътуване“, друго и в т. 25-виза „D“ /л.78-96/. Посочил е, че канещо лице е С. Вели Р., [населено място], България, т. 31 от формуляра. В т. 34 – лични данни на член на семейството, който е гражданин на ЕС, ЕИП или Швейцария е посочена К. Семает Й., с дата на раждане на 14.09.1978 г., гражданство България, с номер на документ за пътуване или лична карта –[ЕИК].

Към заявлението са приложени, както следва: Удостоверение за сключен граждански брак № 36522100226, издадено въз основа на Акт за сключен граждански брак № 0026/30.03.2021 г. в [населено място] между Г. Й. и К. Семает Й., нотариално заверено; Копия от националния паспорт и лична карта на К. Семает Й.; Договор за наем от 01.04.2021 г., сключен между С. Веели Р., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] – Наемодател и Г. Й., [дата на раждане] , от Република Турция, ЛП: U23841614, изд. на 05.01.2021 г. – Наемател, с който наемодателя отдава на наемателя за временно ползване недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица] срещу месечен наем в размер на 30.00 лв., нотариално заверен; Декларация съгласно § 1, т. 20, подт. 2 от ДР на ЗЧРБ, подписана от С. Веели Р., ЕГН: [ЕГН], че същият предоставя адрес на пребиваване на Г. Й., нотариално заверена; Копие на лична карта на С. Веели Р.; Удостоверение за идентичност на имена, издадено от [община] по отношение на С. Веели Р.; Декларация от Г. Й., [дата на раждане] , от Република Турция и К. Семает Й., ЕГН: [ЕГН], с която е декларирано, че същите имат сключен граждански брак от 30.03.2021 г., който не е сключен с цел заобикаляне на законовите норми, регламентиращи режима на пребиваване, престой и работа на чужденците на територията на Република България, нотариално заверена; Декларация от К. Семает Й., ЕГН: [ЕГН], с която същата е декларирала съгласие и е заявила, че съпругът и Г. Й., ще живее в дома, в който и тя живее, находящ се в [населено място], [улица], собственост на нейния баща - С. Веели Р., ЕГН: [ЕГН], нотариално заверена; Т. договор за отстъпване право на строеж от 19.12.1977 г.; доказателства за открита банкова сметка на името на Г. Й.; Свидетелство за съдимост, издадено на Г. Й., [дата на раждане] , от Министерство на правосъдието в Република Турция, в превод, нотариално заверено, с което е удостоверено, че лицето не е осъждано; Извлечение от Граждански регистър и в превод; Медицинска застраховка на Г. Й. и нотариално заверено копие от паспорта на Г. Й. /л.20-51/.

В Становище рег. № УРИ 5382р-3952/12.08.2021 г., изготвено от Началник на Сектор „Миграция“, [населено място] до Дирекция „Миграция“, МВР-С. във връзка с извършени проверки по искане за издаване на дългосрочна виза на чужденец - Г. Й., [дата на раждане] , Република Турция са извършени проверки, документирани със съответните докладни-записки, приложени към становището. От страна на Началник на Сектор „Миграция“, [населено място] е изразено отрицателно становище за предоставяне на дългосрочна виза „Д“, като основание за отказ са посочени нормите на чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ, поради установени обстоятелства по чл. 26, ал. 4 и ал. 5 от ЗЧРБ. В хода на проверките е установено, че съпрузите Г. Й. и К. Семает Й. не живеят заедно, същите са се запознали в началото на 2021 г. чрез братовчед на апликанта, работещ в Германия, като през м. март 2021 г. Г. Й. е бил в Република България за 8 дни, през които дни е сключен техният брак. Установено е още, по сведения на съпругата К. Семает Й., че същата не разполага със средства, както и че нейният съпруг не разполага с финансови средства, поради тази причина неговият братовчед ги е запознал и и е изпратил известна сума пари на последния, за да разполага за ежедневни разходи. Съпрузите се запознават по телефона, чрез братовчед на апликанта, живеещ в Германия. К. Семает Й. живеела в съседство, работела като чистачка в [населено място]. Тя и апликантът поддържали връзка чрез интернет, по телефона на неговия братовчед, защото българската гражданка не разполагала с подходящ телефон. Тя и Г. Й. се видели на живо, когато той посетил Република България на 27.03.2021 г., като сключват брак на 30.03.2021 г. Съгласно справки, направени в АИС ГК е установено, че турският гражданин е бил в България осем дни, а съгласно твърденията на К. Семает Й., Г. Й. е бил в страната около 20 дни. Веднага след сключване на брака са подготвени документи, необходими за издаване на Виза „Д“, като Г. Й. заминава за Турция. През м. юни 2021 г., К. Семает Й. заминава за Германия на 05.06.2021 г., турският гражданин и се е обадил да се прибере, тъй като ще има проверки. В отговор на това, съпругата му се върнала на 10.06.2021 г. обратно в Република България. Искането за виза е депозирано на 08.06.2021 г.

В хода на проверката е установено, че К. Семает Й. не знае рождената дата на апликанта – неин съпруг, не познава неговите роднини, нито го е запознала със свои приятели. Същата е посочила, че тя и съпругът и апликант имат за основна цел в бъдеще да живеят и работят в Германия, тъй като тя е неграмотна и не може да намери работа в България. След проведеното интервю с К. Семает Й. в Сектор „Миграция“, се е явила специално, за да продиктува имената на родителите на съпруга си - Г. Й. и показва паричен превод от 50 евро, изпратени и Tuerkkan Kenan, за когото посочва, че не познава. К. Семает Й. е заявила, че не може да чете и пише, единствено знае турски език говоримо, и така общува със съпруга си /л.62-72/.

Предвид установената фактическа обстановка, е издадено становище, че е създадена организация за заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и съответно получаване на разрешение за пребиваване, чрез формално изпълнение на критериите на закона. Становището, обективизирано в Писмо с рег. № УРИ 5382р-3952/12.08.2021 г. на Началник на Сектор „Миграция“, ОД-МВР, [населено място] до Директор на Дирекция „Миграция“, МВР е за отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ, поради наличие на обстоятелства по чл. 26, ал. 4 и ал. 5 от ЗЧРБ вр. чл. 24, ал. 1, т. 18

от ЗЧРБ – „апликантът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит и са налице данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“. При извършена проверка, съпругата на апликанта дава противоречиви и неясни отговори относно брака им, не го познава добре и не говорят общ език. Целта е след получаването на виза да заминат за Федерална Република България.

По делото е представено и становище от ДАНС, обективизирано в писмо с рег. № М-13358/01.11.2021 г., съгласно което специализираният орган не възразява за издаване на виза тип „Д“ по отношение на молителя, стига той да отговаря на законовите изисквания (л.76).

От страна на Главна Дирекция „Гранична полиция“, МВР с писмо рег. № 328200-22351/01.12.2021 г. е представена справка от АИС „Граничен контрол“, съгласно която за турският гражданин Г. Й., [дата на раждане] в Република Турция, гражданин на Република Турция за периода от 01.01.2020 г. до 01.11.2021 г. има запис на данни за преминаване през ГКПП на страната – влизане в Република България през ГПКК Малко Т. на 27.03.2021 г. в 12:57 часа и излизане от Република България през ГПКК Малко Т. на 03.04.2021 г. в 00:47 часа /л.102/.

Видно от стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР с изх. № ANK21002709V/09.09.2021 г., с адресат оспорващият Г. Й., [дата на раждане] в Република Турция от Посолство на Република България в А., Република Турция, подписано от Консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в А. – А. Ж. В., заявителят е уведомен, че издаването на виза е отказано. Отразените в акта основания са чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ – „има данни, че целта на влизането на апликанта е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава; са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване“, а именно – Г. Й. не е доказал условията на планирания престой и че се касае за заобикаляне на визовия режим в Република България с формално изпълнение на критериите за получаване на виза за дългосрочно пребиваване.

По делото в качеството на свидетел, по искане на ищеца, е допусната Къймет Семает Й., съпруга на жалбоподателя.

Свидетелката заявява, че към момента съпругът и Г. Й. е в А.. Бракът между тях е сключен миналата година, през месец март в [населено място]. След сключване на гражданския им брак, Г. Й. е заминал обратно за Турция. Впоследствие и е заявил, че има работа и ще се върне за едни документи. Заявява, че съпругът и е подал документи за издаване на виза „Д“, като такава му е отказана и той все още не може да си идва. Допълва, че двамата са живеели заедно около десетина дни. Дал и обещание, че до един месец ще се завърне в България. Всяка вечер, разговарят по телефона, като той я е уведомил, че работи в един хотел, като и показал стаята, в която работи. Тя допълва, че има дете от друг мъж.

Заявява, че е българска гражданка, туркиня по народност и говори турски. С родителите си и сина си разговаря на турски език, българският език използва, когато излиза по магазини. В Германия, братовчедът на нейния съпруг - Г. Й. държи магазин, където тя е работила като чистачка. Запознава се с апликанта, чрез неговия „батко“ /братовчед/. Допълва, че след като видяла Г. Й. се влюбила в него, описва го като висок и красив. Допълва, че Г. Й. е изпратил парична сума на братовчед си, като били закупени три билета, за да отиде тя в А. и да сключат брак, както и да живеят там. Г. Й. и заявил, че има красива къща. Свидетелката заявява, че се уплашила от полета, тъй като не знае какво е в Турция. Поради това тя го помолила той да дойде в България, за да сключат брак. Допълва, че живее при родителите си, гледа внука си, тъй като нейната снаха и синът и работят. Заявява, че разполагат с триетажна къща, като първият етаж е неин. Твърди, че Г. Й. и заявил, че след като дойде в България ще работи в турски фирми, но и заявил, че когато тя има желание, могат да отидат в А., в Турция, в Германия. Допълва, че все още се страхува да отиде, но му е дала обещание за пътуване. Не помни на коя дата се е запознала със съпруга си, заявява, че било зимата на миналата година. Помни единствено, че на трети март е сключила брак, тъй като пишело на издадения документ. Не помни кога са се запознали. Заявява, че родителите и нейният син я гледат. Има две деца, но само едното е при нея, другото живее при баща си. Допълва, че синът и е моторист, работи в Б.. Снаха и работи в [населено място], прави кори за баница. Не е запозната какво е образованието на нейния съпруг. Познава неговите родители – майка му се казва Х., а баща му Х. Й., и брат му – А. Й.. Не знае рождената дата на съпруга си, като допълва, че преди три месеца е бил нейният рожден ден.

Съдът, ще коментира свидетелските показания при излагане на правните си изводи.

В хода на съдебното производство към доказателствения материал по делото бяха присъединени, както следва:

1. Писмо от МВР – Дирекция „Миграция“ с вх. № 37078/29.10.2021 г., с приложения към същото писмени доказателства /л.62-72/;
2. Писмо с рег. № М-13358/01.11.2021 г. на ДАНС /л.74-76/;
3. Писмо от Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР /л.102/.

Представени от жалбоподателя:

1. Документи, приложения към заявлението за издаване на виза в превод на български език /л.78-96/.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя, лично на 09.09.2021 г. Жалбата е депозирана до съда на 21.07.2021 г. (видно от поставеното пощенско клеймо, л.13), съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, от надлежна страна, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В съдебното производство и съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 от АПК, Съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е същият с целта на закона.

Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото от страна на административния орган са представени: Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на Министъра на външните работи на Република България и Заповед № 125/03.08.2021 г., издадена от Посланик на Посолство на Република България – А. (л.14-17).

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Настоящият съдебен състав не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел, по следните съображения:

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал две от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава и съгласно т. 24 от същата разпоредба - когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или

намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

Предвид, че жалбоподателят е посочил в заявлението си за издаване на виза цел на пътуване „друго – Виза Д“, наличието на удостоверение за сключен граждански брак, договор за наем на недвижим имот и декларация на неговата съпруга сочи, че Г. Й. желае да пребивава в Република България със своята съпруга.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза, компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, §1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания пречат издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, §1 и на чл. 32, §1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да „преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция“, и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице „основателни съмнения“ относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с „основната конституционна харта“ на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е „израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство“.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържащото се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на Г. Й.. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС и чл. 3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. В Решение по дело С., Съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. Той стига до този извод, позовавайки се на практиката на ЕСПЧ. В Решение по дело Boulif, ЕСПЧ приема, че „извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на зачитане на семейния живот, гарантирано в чл. 8, §1 ЕКПЧОС.

Понятието „семейство“ съгласно ЕКПЧОС, се свежда най-вече до основната част от

семейството, която в случая включва жалбоподателя и неговата съпруга. Установената практика на ЕСПЧ, също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено когато се установи, че то е „необходимо в едно демократично общество, т.е. е обосновано от императивна обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел“. Прилагането на чл. 8, § 2 от ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл. 8, §1 от ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита /по-специално/ обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, културните и социални различия на държавата, в която членовете на семейството ще бъдат отведени, и тяхната степен на интеграция в обществото на договарящата държава.

В разглеждания случай от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е сключил граждански брак с К. Семает Й., притежаваща българско гражданство. Проверката на органите на група „Миграция“ – ОДМВР Б. е установила, че съпрузите не живеят заедно, не разполагат с финансови средства. Апликантът е посетил Република България еднократно, за периода от 27.03.2021 г., - 03.04.2021 г. От страна на съпругата са дадени противоречиви обяснения – същата не знае рождената дата на съпруга си, и посочва като тяхна основна цел да се установят да живеят в Германия.

От събраните доказателства, включително и от свидетелските показания на съпругата на апликанта в съдебно заседание, се установява, че бракът е фиктивен и сключен единствено с цел заобикаляне на правните норми, уреждащи статута на чужденците в Република България, като по този начин се обосновава и извода за законосъобразност на обжалвания отказ.

Като се отчетат посочените по горе обстоятелства, се установява наличието на обстоятелства за дерогация на правото по чл. 8, ал. 1 от Конвенцията. Безспорно е установено, че са налице данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, както и че са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване – чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ.

Обосновава се извод на злоупотреба с права от страна на жалбоподателя предвид обстоятелството, че административният орган е представил убедителни доказателства за недобросъвестност от страна на Г. Й.. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно и на основании по т. 24, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ (за апликанта са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване) и е изложил мотиви в подкрепа на този извод. Мотивите и представените от ответника писмени доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Коментираният по – горе факти и обстоятелства несъмнено представляват, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ данни, че целта на жалбоподателя е да се установи в Германия и да използва Република България като транзитен пункт. Тези данни не се опровергаха по време на съдебното производство, от страна на жалбоподателя не се представиха категорични

доказателства, които да оборят изводите на административния орган.

По изложените по-горе съображения, съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

От страна на ответника е отправено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което такова следва да бъде присъдено. Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр.чл. 78, ал. 8 от ГПК, оспорваният следва да бъде осъден да заплати на ответника сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100.00 лева, определено по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на основание чл. 144 от АПК и ТР № 3/13.05.2010 г. по т.д. № 5/2009 на ВАС.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Й., [дата на раждане] в Република Турция, гражданин на Република Турция, чрез адвокат С. К. – АК-К., със съдебен адрес и адрес за призоваване: [населено място], обл. Б., [улица], срещу Отказ на виза № ANK21002709V, издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в А. на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ, с който е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване /Виза вид „Д“/.

ОСЪЖДА Г. Й., [дата на раждане] в Република Турция, гражданин на Република Турция, чрез адвокат С. К. – АК-К., със съдебен адрес и адрес за призоваване: [населено място], обл. Б., [улица] да заплати на Посолство на Република България в А., Република Турция по делото разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: